

РЕШЕНИЕ

№ 66

гр. София, 06.01.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 20 състав, в публично заседание на 04.12.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Светлана Димитрова

при участието на секретаря Кристина Петрова, като разгледа дело номер **10704** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145-178 от Административнопроцесуалния кодекс, във вр. с чл.13, ал.5 от Закона за социално подпомагане /З./ и чл.16 от Правилника за прилагане на закона за социално подпомагане /ППЗСП/.

Н. З. С. от [населено място], ул. П." 176, вх. Б, ет.5, ап.140 не е доволен от заповед № В 401/02.10.2013г., издадена от директора на Дирекция „Социално подпомагане“-район В., потвърдена с решение № РД-01-451 от 23.10.2013г на директора на Регионална дирекция за социално подпомагане С. - град.

С оспорената заповед на жалбоподателя е отказано отпускането на еднократна помощ по реда на чл.16 Правилника за прилагане на Закона за социалното подпомагане/ППЗСП/.

В жалбата се поддържа, че заповедта е незаконосъобразна тъй като административният орган неоснователно е отказал отпускането на еднократна помощ, като не е преценил съобразно приложимия материален закон всички доказателства по преписката. Оспорването се поддържа от представител по пълномощие А. Н. С., лице от посочените в чл.32 от ГПК. Искането до съда е за отмяна на оспорения акт.

Ответникът - директор на дирекция „Социално подпомагане“-В. - С., чрез процесуалния си представител юрк.С., оспорва жалбата като неоснователна. Не се претендират разноски.

Съдът, след като прецени поотделно и в съвкупност събраните по делото доказателства, доводите и становищата на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

На 09.09.2013 г. жалбоподателя подава молба-декларация, вх.№ 401 до дирекция „Социално подпомагане” – район „В.”- С., с искане за отпускане на еднократна помощ за възстановяване на пари за претърпяна операция за подмяна на колянната става на левия крак, заплащане имплантант със собствени средства 1640.00 лева.

Жалбоподателят е посетен у дома си от социален работник след което, на 30.09.2013г. е изготвен съответния социален доклад, с което са спазени изискванията на чл.27 ППЗСП. При извършената проверка е установено, че молителят е на 71 години, пенсионер, женен, и с ЕР на ТЕЛК № 0626/20.3.2013г. му е определена трайно намалена работоспособност 54 % - пожизнено и водеща диагноза хипертонично сърце със /застойна/сърдечна недостатъчност. Единственият месечен доход на жалбоподателя е от пенсия и е в размер на 222.53лева, съпругата му Ц. С. също е пенсионер и месечния и доход от пенсия е в размер на 150.00лева. Съгласно справка от ТР в Агенция по вписванията Ц. С. е съдружник в дружеството [фирма], като твърди, че не е получава доходи от търговското дружество, предвид че същото не осъществява дейност от 14 години. Оспорващият притежава със съпругата си в съсобственост, лек автомобил марка Ф. Поло, с дата на производство 1989г. и следните недвижими имоти - четиристаен апартамент, находящ се в [населено място], на адреса посочен в жалбата, идеална част от вилен имот в [населено място], земеделски земи, възстановени по реда на ЗСПЗЗ в съсобственост с други лица. В апартамента заедно с него и съпругата му живее и семейството на сина му О. Н. С., състоящо се от снаха му К. С. и внуците му Н. и С. С.. В социалния доклад е прието, че сина, снахата и внука на оспорващия С. работят. На 23.06.2013 г. жалбоподателят постъпва в УМБАЛСМ Пирогов където претърпява операция на колянната става на левия крак - поставен е имплант, на стойност 1640 лева, който е заплатен от оспорващия С., видно от представената по делото фактура № [ЕГН]/24.06.2013г. и касов бон, издадена от [фирма]. Приложил е и Епикриза от УМБАЛСМ [фирма], от която се установява, че диагнозата на жалбоподателя е Г. син, а оперативното лечение-ендопротезиране е от планов порядък. Сумата за операцията жалбоподателят е събрал чрез заеми от познати. Предложението в социалния доклад е да бъде отказано отпускането на еднократна помощ, предвид че не са изчерпани възможностите за самоиздръжка на семейството. На 02.10.2013 г. директорът на дирекция „Социално подпомагане” - район „В.”-С., издава заповед № В-401, с която отказва отпускането на исканата еднократна помощ по чл.16 от ППЗСП. В мотивите на оспорената заповед е прието, че няма инцидентно възникнала потребност, не са изчерпани възможностите за самоиздръжка на семейството. Тази заповед е обжалвана по административен ред пред директора на Регионалната дирекция за социално подпомагане - С.-град, който с Решение № РД-01-451/23.10.2013 г. отхвърля жалбата като неоснователна. Горестоящият административен орган приема, че липсват данни за възникнали инцидентно здравни, комунално-битови или други потребности, както и че не са изчерпани възможностите за самоиздръжка и помощ от страна на близки.

В хода на съдебното производство от оспорващия са представени и приети като доказателства писмени документи, които не са оспорени от ответника и от които се установяват обстоятелства от относими към изясняване на спора от фактическа страна, както следва: удостоверение № ,изх.№ 273/29.10.2013г. за размерът на месечните доходи на сина на жалбоподателя О. С., получени от работодател [фирма] за периода 01.04.2013г. - 30.09.2013г., уверение № 10/23.09.2013г. от Университета по хранителни технологии [населено място] относно студенски права на Н. С., внук на

оспорващия, заповед № 4 от 02.09.2013г. за прекратяване на трудовото правоотношение от работодателя [фирма]-С. на снахата К. С., на основание чл.325,ал.1,т.3 от Кодекса на труда, считано от 02.09.2013г., Удостоверение № 728/30.10.2013г. от Национална гимназия за приложни изкуства „Св.Л.”- С., от която се установява, че внучката С. С. е записана като редовна ученичка в 12 клас, Медицинско направление от 21.11.2013г., издадено от личен лекар д-р П., на съпругата на жалбоподателя, Служебна бележка,изх. № 4/31.10.2013г., издадена от управителя на търговското дружество К.-И.”О., Булстат[ЕИК], в която се декларира, че дружеството не осъществява търговска дейност от 01.01.1999 година.

При така установените факти, като извърши по реда на чл.168, ал.1 АПК цялостна проверка за законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл.146 АПК, Административен съд София-град достигна до следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима като подадена в законоустановения срок от активно легитимирано лице, имащо правен интерес от оспорването на процесната заповед.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Съгласно чл. 16, ал. 1 ППЗСП, за задоволяване на инцидентно възникнали здравни, образователни, комунално-битови и други жизненоважни потребности на лицата и семействата може да се отпуска еднократна помощ веднъж годишно.

По смисъла на цитираната разпоредба към момента на подаване на молбата-декларация трябва да са се случили събития, които лицето и семейството му не са очаквали или не са могли да ги предвидят. Тези потребности настъпват внезапно и неочаквано в резултат на непредвидими обстоятелства. Това са потребности, които са в отклонение от обичайния начин на живот и бита на човека. Всяко лице и семейство може да изпадне в трудна житейска ситуация, поради инцидентно възникнали здравни, образователни, комунално-битови и други жизненоважни потребности. Затова в тези случаи законодателят не е въвел изискване за минимален доход и това е едно от изключенията на правилото по чл. 2, ал. 3 З., според което право на социални помощи имат българските граждани, семейства и съжителстващи лица, които поради здравни, възрастови, социални и други независещи от тях причини не могат сами чрез труда си или доходите, реализирани от притежавано имущество, или с помощта на задължените по чл. 140 от Семейния кодекс да ги издържат лица да осигуряват задоволяване на основните си жизнени потребности. Същественото в чл. 16 от ППЗСП е дали лицето или семейството, което иска еднократна помощ, е изпаднало в трудна житейска ситуация поради инцидентно възникнали здравни, образователни, комунално-битови и други жизненоважни потребности, с която не би могло да се справи само, независимо дали има доходи над гарантирания минимален доход.

В конкретния случай жалбоподателят, който е лице с увреждане (по смисъла на § 1, т. 1 и т. 2 ЗИХУ) е обосновал искането си за еднократна помощ поради инцидентно възникнала здравна нужда. - оперативна подмяна на колянна става поради усложнения при заболяване с диагноза Г. син.

Настоящият съдебен състав споделя изложеното от административния орган в насока, че заболяването на жалбоподателя не е инцидентно възникнало, което обаче не е от естество да санира материалната незаконосъобразност на заповедта. Това е така, защото всяко неочаквано обостряне на съществуващо хронично заболяване обуславя

инцидентно възникнала здравна потребност, поради което не е основателно възражението на ответника в насока, че хроничният характер на заболяването априори изключва възможността за еднократно подпомагане на лечението му.

Принцип при определяне на социалните помощи е, че те се получават от лицата след като са изчерпани всички възможности за самоиздръжка и помощ от задължените по закон да ги издържат лица.. Жалбоподателят живее в едно жилище със съпругата си пенсионерка, която видно от представените доказателства страда от хронични заболявания, но не е освидетелствана от ТЕЛК, сина си О., неговата съпруга К. и двете им деца Н. –студент и С. –ученичка. Единственият месечен доход на оспорващия и съпругата му е от пенсии и е в общ размер от 372.53 лева, доход от участието на Ц. С. като съдружник в търговското дружество К.-И.”О. не е деклариран от нея или установен от администрацията. Не се твърди, а само се предполага от ответника, че двучленото семейство на оспорващия реализира други доходи от притежаваните земеделски земи или идеална част от вилен имот като наем или рента. С оглед гореизложеното следва да се направи обоснован извод, че в случая за жалбоподателя С. не е налице възможността за самоиздръжка така както е прието от ответната администрация.

На следващо място разпоредбата на чл. 140, ал. 1, т. 1 от Семейния кодекс определя, че децата са от кръга на лицата, задължени по закон да дават издръжка. Средно месечния доход от трудово възнаграждение на сина О. С. е в размер на около 700 лева. Противно на приетото в социалния доклад и мотивите на решението на директора на Р.-С.-град, снахата на оспорващия К. е безработна, считано от 02.09.2013г. и с разпореждане № 214-00-6520-1 от 14.10.2013г. на ръководителя на осигуряването за безработица при СУ”СО”С.-град и е отпуснато парично обезщетение за безработица считано от 02.09.2013г. до 01.09.2014г. в размер на 13.35 лева дневно. При тези данни съдът намира, за неправилни изводите на ответника, че сина О. С., задължено по закон лице да предоставя издръжка на възрастните си родители е имал реалната възможност да изпълни това задължение като плати вместо жалбоподателя имплант на стойност 1640 лева,предвид че децата му не работят а се обучават, а съпругата му е безработна.

От доказателствата по делото се установява, че жалбоподателя има и друг син – А. С., който го представлява в настоящото съдебно производство. Възможностите на този син да подпомогне оспорващия въобще не са изследвани. Поради това съдът приема, че административният акт е немотивиран и досежно възможността на задълженото за издръжка лице А. С. да подпомогне жалбоподателя.

Предвид изложеното оспорената заповед се явява постановена в нарушение на материалния и процесуалния закон и в несъответствие с целта на закона, поради което следва да бъде отменена, а делото да бъде изпратено като административна преписка на компетентния административен орган за ново произнасяне по същество на молба – декларацията на Н. З. С. от 09.09.2013 г. при съобразяване на горните мотиви. При новото разглеждане на преписката административният орган следва да съобрази релевантните обстоятелства за отпускане на исканата еднократна помощ като събере всички допустими и необходими доказателства, извърши служебни справки и ако прецени - да даде указания на С. да представи допълнителни доказателства за установяване субективното му право на еднократна парична помощ, вкл. за възможностите на задължените по чл.140 СК лица да дават издръжка без особени затруднения. При всички случаи административният орган следва да има предвид, че

влошаването на здравословното състояние и свързаното с него медикаментозно и оперативно лечение, е предпоставка за отпускане на помощ по чл. 16, ал. 1 ППЗСП. Мотивиран така и на основание чл. 172, ал. 2, предл. второ АПК, Административен съд София - град, 20 състав.

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Заповед № В 401/02.10.2013 г., на директора на дирекция „Социално подпомагане”- район В. -С., потвърдена с Решение № РД 01-451/23.10.2013 г. на директора на Р. - С.-град.

ИЗПРАЩА делото като административна преписка на директора на Дирекция „Социално подпомагане” – район В. за ново произнасяне по молбата-декларация за отпускане на еднократна помощ, с вх. № 401 от 09.09.2013 г., подадена от Н. З. С., съобразно указанията по тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивите на това решение, в четиринадесетдневен срок, считано от влизането му в сила.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в четиринадесетдневен срок, от съобщението до страните за постановяването му.

Препис да се изпрати на страните.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: